

Várakozás

A fiatal nő a haját fonta, aranyfürtjeit megvilágította a kelő nap fénye. Egész lénye mosolygott.

- Gyere, Kismanó, megnézzük a halacskákat a patakban! – kiáltotta boldogan, amikor kis faházukból előbújt a gyermek.

Ő volt a mindene, a szeme fénye.

Így éldegéltek, kettecskén, a nagyvilág kellős közepén, ahol csak a szív dobog, és a madarak dalolnak. Nincs más, mint a patak muzsikája, és a Végtelen Szeretet.

- Gyere, Kismanó! Add a kezed!

Kéz a kézben egyensúlyoztak a nedves kavicsokon. És amikor egyikük megcsúszott és magával rántotta a másikat, egyszerre csobbantak a hideg vízben, majd hangos, szívből jövő kacagásban törtek ki.

- Látod, Kismanó! Ilyen az ember... néha megbotlik... de akkor is feláll, megszáritja magát, és halad tovább, előre. Mindig csak előre...

Aztán málnát szedtek, uzsonnára, és vidám mesélés közepette elfogyasztották a friss gyümölcsöt.

- Anya, minden ember olyan boldog, mint mi ketten? – kérdezte kíváncsian, nagyra nyílt szemekkel a kisfiú.

A nő arca egy pillanatra sem veszített fényéből, de hangja komolyabbra váltott.

- Nem, kicsim, nem minden ember boldog.

A gyermek ezt nem értette.

- Miért nem?

Hosszú csönd után jött a válasz:

- Tudod, Kismanó, a boldogság olyan, mint a kis halacskák a patakban. Néha hagyják magukat megfogni, máskor nagyon fűgék, és bolondosak – megszöknek előled. Nem minden embernek van kitartása, türelme megszelídíteni őket. Holott ahhoz, hogy békében élhess önmagaddal és a világgal, az kell, hogy legyen türelmed megragadni a boldogságot.

- A városban meg tudják fogni az emberek a boldogságot? – kérdezősködött tovább a kisfiú.

- Nem, Kismanó, azt hiszem, a városi ember a legtürelmetlenebb mind közül.

Hosszan, mélyen elgondolkodtak. A kisfiú arra gondolt, hogy vajon milyen lehet az élet a városban, az erdőn túl; az asszony pedig azért mondott imát, hogy gyermekének sose kelljen megtapasztalnia a város adta kiszolgáltatottságot.

- Mesélj a városról, anya! – szólalt meg végül a gyermek.

A nő az ölébe húzta őt, arca most először kissé gondterheltté vált.

- A város olyan, mint a hangyaboly. Ezer és ezer ember szaladgál ott, néha egymás hegyén-hátán. Mindannyian dolgoznak. Egy a különbség a hangyák és az emberek világa között: a hangyák egymásért tesznek, míg az emberek sokszor csak önmagukért, nem gondolva a másokra. És míg a hangyáknál mindenki a maga feladatát végzi, amit a Jóisten kijelölt számukra, addig az ember nem mindig így él – van, aki a félelemtől hibás, téves útra lép, és nem tud többé változtatni.

- Mi lesz az ilyen emberrel?

- Boldogtalan lesz. És boldogtalanságában talán rosszindulatú. Alapvetően nem akar ő bántani senkit, csak épp a szíve megkeményedik, és úgy érzi, nincs más választása – el kell vennie azt, amiből hiányt szenved, és ami másnak megvan. Csak ennek sosincs vége, az a baj. Ha egy vágy megszületik benned, követi a többi. És akkor nem lesz elég többé semmi neked – mindig többet és többet akarsz birtokolni a világból.

- Mi az, hogy birtokolni? – a gyermek gyanakodva tekintett anyjára.

- Birtokolni? Azt jelenti, hogy többé nem az adás, az ajándékozás a legnagyobb öröm számodra, hanem az, hogy elveszel dolgokat, és azt mondod róluk: azok a tieid. És többé nem osztod meg azokat senkivel... őrzöd őket... és félsz, hogy egy nap mégis elveszítéd őket...

A kisfiú elmosolyodott.

- Akkor én nem birtokolok inkább, én mindent meg szeretnék osztani veled, anyukám... - a nőhöz bújt, játékos birkózásba kezdtek.

Önfeledt nevetésük hangja bearanyozta az erdőt.

Kemény, határozott léptek zaja ébresztette másnap hajnalban az asszonyt.

Ijedten, kicsit tétován bújt elő kis házukból. Idegen az ő környékükön nagyon ritkán jár...

- Jézusom, segíts! – sikoltott fel, ahogy meglátta a jövevényt.

A magas, nagydarab férfi is csak állt – sokáig nézték egymást, remegve, sírva.

- Hogyhogy... - szaladt ki a nő száján, holott egészen mást akart mondani.

Aztán ismét sírni kezdett, talán hátrált néhány lépést.

- Mondtam, hogy visszajövök – szólalt meg a férfi, most először.

Lassan, óvatosan közelített az asszonyhoz, végül hosszú, fájdalmas ölelésbe burkolóztak.

Mindketten hangosan zokogtak, özszemosódtak a könnyeik.

Nehezen váltak el egymástól. Az asszony sokáig szorította a férfi kezét, alig akarta elengedni, majd vizet mert neki, azzal itatta.

- Nagyon szomjazom – szólalt meg néha a férfi, és a nő ajka után nyúlt.

Ő ezeket a megnyilvánulásokat zavartan, pirulva fogadta, még számára idegen volt a férfi új külseje, szívének keménysége.

Mintha egy új ember állt volna előtte.

Az, akit hat évvel ezelőtt sírva engedett útjára – fiatal volt, a szívében és a tekintetében álmokat őrző, Istennel egységben élő, boldog harcos, aki nem vágyott másra, mint a világ megváltására.

És most, ahogy belenézett az arcába, nem látott mást, mint árnyakat, fájdalmakat és félelmeket... keménységet és durvaságot... keserűséget...

Az újabb csóknál összerezett, és almát szedni sietett. A férfi, mint a hű kutya, követte minden lépését. Leült egy fatönkre, és figyelte az Egyetlent, akihez oly vágyakozva tért vissza... haza...

- Idehozta a szél – nevetett zavartan a nő, az almáira mutatva. – Szükségünk volt rá, hát hozzánk csapódott.

Megsimogatta a fát. Aztán tekintetével megsimogatta a férfit is.

- Istenem, mennyire más vagy... öreg vagy... boldogtalan, fáradt... mi ért téged az idegenben, szentem? – ezt gondolta magában, de nem merte kimondani hangosan.

Almával kínálta a férfit, akihez hű volt, amióta először meglátta. Aztán a patakhoz vezette, és forró szeretettel megmosta annak megviselt lábait.

- Pihened kell, fáradt vagy – mondogatta gyöngéden.

- Elfáradtam... nagyon... - dünnyögte a férfi is. – Nagyon elfáradtam, kedves.

Félve ment be a kis házba, ahol a gyermek aludt. A kisfiú, az ő fia, akivel egyetlen egyszer sem találkozott még. Sírt, ahogy megpillantotta az alvó gyermeket. Aztán, hogy meg ne zavarja annak álmát, mégis kint feküdt le, az almafa tövében. Még sokáig figyelte asszonykája boldog ténykedését, majd ő is elaludt.

Telt-múlt az idő, és a harmadik napon megszólalt a kisfiú:

- Nem ilyennek képzeltelek, apa.

- Hát milyenek? – nevetgélt zavartan a férfi.

- Boldognak... anya azt mondta, boldog vagy és szép, hangos a nevetésed... de amióta itt vagy, egyszer sem neveltél... miért nem nevensz?

A gyermek a mutatóujján pillangót egyensúlyozott. A férfi vele szemben ült, egy nagy kövön, ő is elrévedt a lepke látványától.

- Nem nevetek, mert még nem értem haza teljesen. A lelkem ott maradt, a másik világban...

A kisfiú felpillantott, a pillangó tovaröppent.

- A városról beszélsz, apa?

- Nem, nem a városról, fiam. Annál csúnyább helyen voltam – a háborúban, a harctéren.

A gyermek ösztönösen összerezett. Anyja hozzásietett, az ölébe húzta, tenyerét a homlokára szorította. Nem akarta, hogy véget érjen a béke a fia lelkében.

- Harcoltál, apa? Ki ellen?

A férfi lehajtotta a fejét.

- Emberek ellen – és nem vagyok rá büszke.

- Akkor... akkor miért tetted? Miért nem mondtál nemet?

A kisfiú szeme könnyben úszott. Nem értette az egészet, és úgy érezte, nagyot csalódott az apjában. Azt hitte, az apja a városban él, és azért dolgozik, hogy egyszer újra együtt lehessenek. Erre kiderül – az apja más emberek életére tört, csak azért, mert azt mondták neki. Felállt, és otthagya őket. A nőt és a férfit.

- Te is megvetsz? – fordult hirtelen a férfi a nőhöz.

Az asszony a fejét rázta.

- Nem vetlek meg... csak nem értem a világot...

Mindhárman szomorúságba burkolóztak. Most először az életben, nem volt boldog a kisfiú a nagyvilág kellős közepén, ahol csak a szív dobog, és a madarak dalolnak. Ahol nincs más, mint a patak muzsikája és a Végtelen Szeretet.

Aztán gyülekezni kezdtek a felhők. Ezek a felhők mások voltak, mint az eddigiek – komorabbak és sötétebbek. Vihar készülődött, ahogy arrafelé még soha. A kisfiú ijedten bújt anyja ölébe, míg végre, sokára álomba nem szenderült.

- Fél... sosem félt még... - suttogta szomorúan az anya.

A férfi komoran nézte őket.

- Legalább megtanulja, mi a valódi élet. Burokban nevelted őt... - tette hozzá, akaratlanul is szemrehányással.

Az asszony szeméből kicsordult a könny. A sötétben nem lehetett észrevenni, de a férfi megérezte, hogy kijelentésével messzire ment. Bocsánatot kért, de a nő nem hallotta. Távol voltak egymástól.

- Szükségem van arra, hogy megölelj – suttogta most a férfi.

Az asszony lehunyta a szemét.

- Felébreszted a gyereket. Ne tedd vele, kérlek. Maradjunk így. Érezlek érintés nélkül is.

A férfinak fáj ez. Felállt, és kilépett a viharverte erdőbe. Tombolt a fájdalom a szívében, tört és zúzott a gondolataival.

- Hol az Isten a világban? – ennyit kérdezett, és mivel senki nem felelt, belevetette magát a sötétségbe. Kint töltötte az éjszakát.

- Gyere, Kedves. Főztem neked mentateát.

Az asszony mosolyogva ölelte meg a férfit másnap reggel. Az nem viszonzta az ölelést. Az előző estére gondolt, és arra, hogy az a gyerek elszerette tőle saját feleségét. Dühös volt és féltékeny. Most neki volna szüksége a biztonságra! Itt sem kapja meg, sehol nem kapja meg.

- Na, gyere már. Olyan szeretettel főztem. Neked, csak neked főztem – tette hozzá a nő.

Aztán a haját fésülte. A férfi elragadtatottan nézte, szinte falt a tekintetével.

- Annyira vágyom rád – mondta végül. - Azt akarom, hogy ma éjszaka az enyém légy.

A nő szelíden elmosolyodott.

- Először meggyógyítalak. Aztán minden olyan lesz, mint régen – mondta türelmesen.

A férfi nem volt türelmes, sőt! Egyre türelmetlenebbé és követelőzőbbé vált.

- Az enyém vagy. Nem utasíthatsz el.

- Nem utasítalak el. Szeretlek. Hát nem érzed minden pillanatban? Nem érezted akkor, amikor a csatatéren harcoltál? Mindig veled voltam, mindig simogattalak, mindig öleltelek, mindig mosolyogtam rád, hogy érezd, nem vagy egyedül. Én voltam az erő, amit a szívedben hordoztál. És mindig az vagyok... míg élünk ezen a Földön...

- De én nem csak a lelkedet akarom. Éhezem, hát nem látod? Akarom, hogy a magaménak tudjalak.

A birtoklásról beszélt. Az asszony összerezett.

- Kedves, én a Világ vagyok, és így senkinek sem lehetek a birtoka. Hozzád tartozom, de nem vagyok a tiéd. Ahogy te sem vagy az enyém. Köztünk láthatatlan kötelék van, a Szeretet. Ennél többet egymásnak két ember nem adhat. Gyere, Kedves, meggyógyítlak.

- És a fiú? – sziszegte egyre gorombábban a férfi.

- A fiunkról beszélsz? Ő is hozzánk tartozik, a Szeretet jóvoltából. Minket választott és a mi dolgunk az, hogy megtanítsuk mindazt neki, amit mi az életről tudunk. Minden más az ő döntése.

- Azt akarom, hogy velem gyertek a városba.

Az asszony szomorú mosollyal felelte:

- Miért szakítanál ki bennünket abból a világból, amelyben otthon vagyunk? Nekünk jó itt, és azt hittem, neked is. Nem érzed már jól magad velünk?

A férfi sápadt volt az indulattól.

- Ez nem élet, hát nem látod? Itt nincsenek lehetőségek, itt csak fák vannak, meg bokrok... meg az a nyamvadt almafa... Itt nincsenek emberek, nincs pénz, nincs fejlődés... itt üres minden...

- Attól félek, te vagy most üres. Elfáradtál, Kedves. Gyere, meggyógyítalak. Gyere, ne félj tőlem. Itt biztonságban vagy – velünk.

Az asszony rendíthetetlen türelemmel adta át magát a pillanatnak. Szerette a férjét, még akkor is, ha az megváltozott, és a Külvilág fogságába esett. Tudta, hogy segítenie kell rajta. Gyöngéd szeretettel ölelte át, és simogatta, becézgette. De a férfi mást akart.

És amikor a körme az asszony húsába vágott – és foltok maradtak az illatos bőrön a durva érintés nyomán, elégedetten azt mondta: megkaptam, ami akartam. Ennyi volt.

Magukra maradtak. Hárman. Az asszony, a kisfiú, aki ismét elveszített egy apát – és a másik gyermek, aki épp csak megfogant, fájdalomban és értetlenségben, amikor édesapja magára hagyta.

- Napfénynek hívjuk, jó, anya?

A kisfiú féltőn vette ölébe az újszülöttet.

- Azt mondd, anya, hogy kislány – adjuk neki a Napfény nevet. Kérlek! Az olyan szép.

Az anya fájdalmasan elmosolyodott.

- Ahogy akarod, Kismanó. A Napfény név gyönyörű, benne van az élet. Köszönni fogja neked, hogy így nevezted el.

Meztelen keblére emelte a gyermeket, és magában azt mondta:

- Bocsáss meg az édesapádnak, kicsiny Napfény. Nem tudta, mit cselekszik. Majd egyszer visszatér, és akkor teljes család leszünk újra. Köszönöm, hogy bennünket választottál.

És az újszülött békésen szuszogott, ezzel nyugtázva, megértette az üzenetet.

Teltek-múltak az évek. A kisfiúból felnőtt férfi lett, a kislányból nagylány. Csak az anya, az anya nem öregedett egy percet sem. Állandó volt, mint aki örökké várakozik – ült egy magas sziklán, és a város felé nézett, reménykedően, bizalommal.

Aztán egy nap a fiú azt mondta: elindul szerencsét próbálni. Megnézi, milyen az a város. Mennie kellett, hát az anyja hagyta...

Aztán a lány is nekivágott a világnak, ment megtalálni, megfogni a boldogságát...

És az asszony magára maradt... és csak ült a sziklán, nézett előre, hittet, rendíthetetlenül... és nem öregedett... Ő maga volt az állandóság...

És egy hajnalon, amikor a szívéhez kapott, mert valami megfájdult benne, ő is csomagolt, és elindult – a város felé.

Sokáig gyalogolt, nem pihent meg egyszer sem. Érezte, mennie kell.

Aztán megérkezett a városba, és a városban meglátta a fiát. Egy bank elnöki székében ült, és az édesanyjára gondolt vágyakozón, meg a gyermekkorára.

És meglátta a lányát is. Kötényt viselt a derekán, és vacsorát főzött a rokonságnak, miközben nem találta saját életét – és azokra az időkre gondolt, amikor nem volt elvárás – csak kölcsönös szeretet és elfogadás.

Végül megpillantotta a férjét. Kórházi ágyon feküdt, lehunyt szemmel, meggyötört arccal.

Hozzálépett, a homlokára szorította a tenyerét.

- Itt vagyok. Most már hazatérhetsz – mondta az asszony szelíden, és csókot lehelt a férje arcára.

Majd megsimogatta annak szívét, és egy dalt dúdolt neki. A szív felébredt, és a férfi arcára még utoljára kiült a mosoly. Aztán hazatért.

És ráborult az asszony a férje testére... egy pillanat alatt megőszült, ráncok keletkeztek az arcán, és végigélte egy másodperc alatt mindazt, ami kettejükre várhatott volna... ha másként alakul az élet...

És látta, ahogyan kéz a kézben ülnek a patak partján, és gyönyörködve nézik a halak játékát a kristályvizű patakban... Aztán azt is látta, ahogyan két gyermekük szalad feléjük, és lelkendezve mesélik, milyen szöcskéekkel találkoztak kis kirándulásuk során... Aztán együtt megterítenek, friss gyümölcsöt esznek – és nevetgélve üdvözlik a naplementét.

- Szép volt így élni – ez volt az utolsó gondolat, ami megszületett benne.

És boldog volt. Végtelenül boldog...